

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
9 У. 17568/17
Дана 22.03.2018. године
БЕОГРАД

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Стева Ђурановића, председника већа, Руже Урошевић и мр Весне Чогурић, чланова већа, са судским саветником Еленом Петровић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље

поднетој против туженог Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности Републике Србије, ради поништаја решења број: 07-00-02594/2016-03 од 16.10.2017. године, у предмету приступа информацијама од јавног значаја, у нејавној седници већа, одржаној дана 22.03.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА**.

Образложење

Оспореним решењем, ставом првим диспозитива, спајају се поступци по жалбама тужиље у предметима број: 07-00-02594/2016-03, 07-00-02937/2016-03 и 07-00-03055/2016-03, изјављеним због непоступања односно недобијања тражених информација по захтеву од 06.06.2016. за приступ информацијама од јавног значаја поднетом Градском центру за социјални рад у Београду. Савом другим диспозитива истог решења, одбија се као неоснован захтев тужиље за приступ информацијама од јавног значаја поднет 06.06.2016. године Градском центру за социјални рад у Београду.

Тужбом, поднетом Управном суду дана 24.11.2017. године, тужиља оспорава законитост оспореног решења са свих законом прописаних разлога, наводећи да су јој повређена људска права зајемчена Уставом Републике Србије, Конвенцијом за заштиту људских права и основних слобода са изменама предвиђеним Протоколом 11, као и Протоколима 1, 4, 6, 7, 12 и 13. Истиче да оспореним решењем није решено о предмету управног поступка у целини, јер није решено о свим захтевима изричито наведеним у захтеву од 06.06.2016. године. Према мишљењу тужиље, образложење оспореног решења не садржи излагање њених изричито наведених захтева, у њему није утврђено чињенично стање као ни разлози који су били одлучни при оцени доказа, критеријуми, довољни елементи, разлози због којих није уважен неки од њених

захтева, нити правни прописи, критеријуми, елементи и разлози који, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на одлуку каква је дата у диспозитиву. Даље, наводи да је оспореним решењем повређен Устав Републике Србије, да је поступљено супротно Закону о општем управном поступку, Закону о управним споровима и Закону о заштити података личности, а оспореним решењем није решено о трошковима управног поступка нити о њеном захтеву за накнаду материјалне и нематеријалне штете. Наглашава да никада није добила фотокопију коверте која се једино односи на подношење анонимних пријава у вези њене породице. Са наведених и других у тужби изнетих разлога, предлаже да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење као и друге акте који су донети у вези са оспореним решењем или да суд у спору пуне јурисдикције уклони све по њу штетне последице, односно да наложи наставак управноправног поступка по њеном захтеву, или да реши правну ствар тако што ће утврдити њено право у погледу добијања поштанским путем копије тражене коверте, потврди право у погледу разледања списка и омогући квалитетан и ефикасан увид у комплетне коверте на које се односе њени захтеви, као и комплетан текст свих подзаконских општих правних прописа који су важили у време подношења захтева, као и остале податке који су настали поводом њених захтева. Такође је предложила да суд у спору пуне јурисдикције донесе акте који у свему замењују поништене акте, те да јој накнади материјалну и нематеријалну штету са припадајућом каматом.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења па је предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, у складу са одредбом члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе сагласно одредби члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Правилно је, по оцени Управног суда, поступио тужени орган, када је након спајања поступака по тужилиним жалбама, у поступку спроведеном без повреде правила поступка, одбио као неоснован захтев тужиле за приступ информацијама од јавног значаја поднет дана 06.06.2016. године Градском центру за социјални рад у Београду, дајући за своју одлуку довољне и на закону засноване разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд. Ово стога, што је тужилца поменутог датума руковаоцу података поднела захтев којим је тражила достављање копија свих докумената, списка, података, дописа, писама, процена и стандарда стручног рада који се односе на састанке одржане 13.04.2016. године у Предшколској установи „Мрвица” и Основној школи „Краљ Петар Први”, те свих списка, дописа, одговора, писама из предмета број 56089/2016 Градског центра за социјални рад, Одељења Савски венац, који је у вези са дописом број 03/16/21 и дописом од 22.04.2016. године, Полицијске станице Савски венац као и свих података који се тичу или су у вези са конференцијом случаја о члановима њене породице, а посебно конференција одржана 23.05.2016. године. Надаље из списка произлази да је орган власти поступајући по захтеву за приступ информацијама, актом од 29.07.2016. године обавестио тужилцу да је дана

23.05.2016. године одржана конференција случаја са циљем разматрања потреба предузимања мера заштите њене малолетне деце. Међутим, како орган власти није тужиљи доставио податке који су тражени поднетим захтевом, то је тужиља изјавила три жалбе и то дана 13.07.2016. године због непоступања и 15.08.2016. и 22.08.2016. године због недобијања тражених информација по захтеву од 06.06.2016. године. Обзором да су три жалбе изјављене од стране исте жалиље и да се заснивају на сличном чињеничном стању и на истом правном основу, то је Повереник као стварно надлежан орган спојио поступке по жалбама, одлучивши као у ставу првом диспозитива решења. Одлука по жалбама у ставу другом диспозитива оспореног решења, донета је пре свега са разлога што је у поступку утврђено да орган власти од кога је тражена информација није поступио складу са чланом 16. став 10. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја ("Службени гласник РС", бр. 120/2004, 54/2007, 104/2009, 36/2010) којим је прописано да, ако орган власти одбије да у целини или делимично обавести тражиоца о поседовању информације, да му стави на увид документ који садржи тражену информацију, да му изда, односно упути копију тог документа, дужан је да без одлагања, а најкасније у року од 15 дана од пријема захтева, донесе решење о одбијању захтева и да то решење писмено образложи, као и да у решењу упути тражиоца на правна средства која може изјавити против таквог решења. Стога је правилно и по оцени овог суда, Повереник одлучивао о жалбама, а на основу члана 23. и 24. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, применом одредбе члана 236. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97, 31/2001, "Службени гласник РС", бр. 30/2010) којим је између осталог прописано да, ако другостепени орган може решити управну ствар према списима предмета, донеће своје решење, а ако не може, сам ће спровести поступак и својим решењем решити управну ствар. Имајући у виду да је жалиља захтевала приступ информацијама од јавног значаја у вези са конференцијом случаја о члановима њене породице и поступком процене потреба за предузимањем мера заштите њене малолетне деце због подношења анонимних пријава, по оцени Управног суда, правилна је оцена туженог органа да се у конкретном случају радило о информацијама таквог карактера које се не могу учинити доступним јавности као информације од јавног значаја, из разлога што оправдан интерес јавности да зна подразумева обавезу органа власти да исту учини доступном и сваком другом потенцијалном тражиоцу.

Ово стога, што је одредбом члана 2. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, прописано да је информација од јавног значаја у смислу тог закона, информација којом располаже орган јавне власти, настала у раду или у вези са радом органа јавне власти, садржана у одређеном документу, а односи се на све оно о чему јавност има оправдани интерес да зна. Међутим, према члану 14. истог закона, орган власти неће тражиоцу омогућити приступ информацији од јавног значаја ако би тиме повредио право на приватност, правно на углед или које друго право лица на које се тражена информација лично односи, осим у случајевима из тачке 1., 2. и 3. наведеног члана, односно ако се ради о случају да је лице у односу на које се тражи информација на то пристало, ако се ради о личности, појави и догађају од интереса за јавност, а нарочито ако се ради о носиоцу државне и политичке функције и ако је информација важна обзиром на функцију коју то лице врши или се ради о лицу које је својим понашањем нарочито у вези са приватним животом дало повод за тражену информацију.

Имајући у виду наведено, како су у конкретном случају тражене информације које се тичу конференције случаја чланова тужилине породице, а реч је о информацијама које не могу бити општег карактера јер би се њиховом доступношћу повредило право на приватност лица на које се односе, то је правилна оцена органа да нису били испуњени услови за примену изузетака прописаних чланом 14. закона, те је правилно захтев одбијен, као неоснован.

Суд је ценио наводе тужбе, па је нашао да су исти неосновани и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења. Тужбом оспорено решење је, према оцени Управног суда и према стању у списима предмета, засновано на потпуно и тачно утврђеном чињеничном стању на које су правилно примењене напред цитиране одредбе наведеног закона, а у образложењу побијаног решења су јасно наведене све чињенице које су у току поступка утврђене, као и релевантни прописи и разлози којима се руководио тужени орган приликом доношења решења.

Одлучујући о предлогу тужиле да суд реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције, Управни суд налази да исти није основан. Ово стога, што је оспорено решење правилно и на закону засновано, па нису испуњени услови за његов поништај, а тиме ни за могућност да овај суд, у смислу одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима, пресудом реши ову управну ствар, јер је претпоставка за решавање у спору пуне јурисдикције претходна оцена суда да управни акт треба поништити, што у конкретној ситуацији није био случај.

Како је одредбом члана 45. Закона о управним споровима, прописано да пресудом којом се оспорени управни акт поништава, односно оглашава ништавим, суд може одлучити и о захтеву тужиоца за накнаду штете, то суд, будући да је тужбу одбио, није одлучивао о захтеву тужиле за накнаду штете.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиле, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 22.03.2018. године, 9 У. 17568/17

Записничар
Елена Петровић, с.р.

Председник већа-судија
Стево Ђурановић, с.р.

За тачност отправка
39 Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ТП